

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIX. De altero amicitiarum, & vnionum non bonarum genere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT XIX.

De altero amicitiarum & vnionum non bonarum genere.

EST & aliud amicitiarum particularium genus, à superiori quidem illo differens (quia alium hæc finem spectant) non minus tamen communitati, & fraternæ vnioni caritatiq; damnosum, & fortasse etiam magis, quando scilicet quis emergere, ascendere & altiora, promoueri, & famam & nomen aliquod sibi parare cupiens, iis sese associat & coniungit, quos hanc ad rem aliquam sibi putat opem posse præstare. Cum Cassiano ergo præmittentes, quemadmodum graues corporum morbi paulatim generantur, ita & spirituales infirmitates, & graua animarum mala sensim etiam crescere, in præsens ostendimus, quomodo hæc in anima infirmitas nascatur; simul etiam dicemus eoque communis & ordinaria causa sit, cur Religiosus aliquis studiis vacans, paulatim male, deinde peius habere incipiat, ac tandem in totalem ruinam & exitium ruat. Exit quis Nouitiatu aliquo per Dei gratiam fructu collecto, & egregie (prout oportet ac ratio poscit) erga spiritualia animatus & affectus; & ad Collegium aliquod mittitur, in quo præstudiorum feruore & æstu in spiritualibus exercitiis segescere incipiet, vel ea partim omit- tens, vel non nisi ex consuetudine, ac pro forma (vt dicitur) ea peragens, nullum exiis fructum colligens; quod in idem plane recidit. Progreditur vltterius; & quia hinc illum arma deficiunt spiritua- lia, quod non eo quo par est modo exercitia sua agat; illinc vero humana scientia inflet, & euanescere faciat, paulatim magni facere incipit ea quæ ad ingenium spectant, & dona naturalis, flocci vero pendere ea, quæ virtutis sunt, & humili- ratem redolent. Hæc est ianua, per quam vt plurimum omne scolasticorum litte- ris operam dantium exitum ac ruina in-

Rodriguez exercit. pars I.

greditur: quocirca id serio commonere necesse est, vt sic malum quis præueniat, & à ruina caueat. Minuitur quoque in illis ac sensim perit omnis erga virtutem, humilitatem, mortificationem, & quid- quid aliquomodo ad spiritualia & profes- ctum in spiritu refertur, æstimatio; crescit è contra affectus erga litteras, & quid- quid ad naturalia talenta spectat, dum per illa solum se profecturos, ascensuros, promotum iri, & nomen aliquod assecu- turos arbitrantur. Vnde in hoc vnum oculos defigere incipiunt, & ab aliis vt ingenio præstantes, & eximiis naturæ dotibus instructi haberi volunt: quare si quæ proponunt argumenta, & si quæ conclusiones formant, eas quam optime succedere desiderant. Hac de causa ad ventum captandum vela sua omnimodo accommodant, & elucendi, ostentandi- que se, atque adeo etiam alios inobscu- randi & deprimendi, ne sibi præcellant, vnde quæque occasiones captant. Inde transcunt vltterius, & præceptorum placere, eiusque gratiam aucupari incipiunt, nec non grauis alicuius hinc inde patris, & adeo omnium, quos apud superiores sibi auxilio esse, & de meliore nota commen- dare posse aliquando existimant. Cum his omnibus ergo amicitiam & familia- ritatem contrahunt; ea tantum intentio- ne ac scopo, vt emergant, promoucan- tur, nomen obtineant, inque rebus suis eos beneculos & amicos sentiant.

Hoc vnum est de maxime Religioso statui noxiis ac damnosis, vnum de cari- tati & vnioni fraternæ maxime contra- riis. Ecquæ enim maior & exitior in Religionem perniciis ingredi queat, quam ambitio, & emergendi desiderium? Quæ damnosior Societatem inficere pe- stis, quam si eius membra dicere incipi- ant, Necesse est hominem sibi prospice- re, aliorum fauorem ambire; id enim ni- faciat, obscurus iacebit, ignotus, nullo- que in pretio ac numero habebitur: & iam in Societate hæcenus res hoc modo prosperantur ac bene succedunt? Ab hu- iusmodi nos Deus sermone liberet, imo

T vero

Scholastico-
rum ruina,
quod scienti-
am virtuti
proponant.Cass. 6.
Abbas
Theodori.

L. 1. 1.

vero impediatur, ne quis inueniatur, qui pestilens hoc virus in alterius sinceri, aut eius qui nimium quantum ab hoc distabat, cor instillare incipiat, & oculos eis ad suūporum interitum ac perniciem adaperiat. Quam autem ab hac peste sinceritas & veritas distat eius quod Societas profitetur! Beatus namque Pater noster in decima Constitutionum parte sic

10. p. Confit.
6. 2. & regul. 16. sum-
mar.

statuit: *Omnes qui se Societati addixerunt, in virtutum solidarum ac perfectarum, & spiritualium rerum studium incumbant; ac in huiusmodi maius momentum, quam in doctrina, vel aliis donis naturalibus & humanis constitutum esse ducant.* Hoc vnum scilicet, Societas magni ducit atque æstimat. Quare tuum est vigilare, ne sua te serpens ille vetus astutia ac virulentia inficiat, tibi persuadendo, te maiorum tuorum statuta infringendo, & de vetito fructu comedendo, fore sicut Deum. Vide, ne eius suggestu credere incipias, hac te via ad honores & nominis famam peruenturum. Mentitur enim pro more suo, utpote qui mendax est: quia propter hoc magis contemneris, & despectui omnibus ac ludibrio eris; at, si per aliud illud iter virtutis incedas, & res spirituales, eaque quæ ad tuum in spiritu profectum pertinent, semper apud te in potiori loco & antiquiora sint, non mediocriter proficies, & vtrumque tibi Dominus dabit, virtutum inquam, ad quam adspiras, & honorem & æstimationem hominum, & tam apud Deum in pretio eius, quam apud homines.

3. Reg. 3. 10.

Huc egregie facit quod in libris Regum legitur. Cum enim Salomoni promississet Deus, se, quidquid denuum postulasset, illi haud granate concessurum, Salomon in Sapientiam vnam oculos conijciens, eam à Domino petiit, & addidit Scriptura: *Placuit ergo sermo coram Domino, quod Salomon postulasset huiusmodi rem, & dixit Dominus Salomoni: Quia postulasti verbum hoc, & non petisti tibi dies multos, nec diuitias, nec animas inimicorum tuorum; sed postulasti tibi sapientiam ad discernendum iudicium, ecce feci tibi secundum*

sermones tuos, & dedi tibi cor sapiens & intelligens, intantum ut per excellentiam & antonomasiam appellandus sis sapiens, & nullus ante te similis tui fuerit, nec post te surrecturus sit. Adhæc (quod ad propositum nostrum facit) adeo Salomonis postulatio Deo placuit, ut non sapientiam modo quam petierat, illi dederit, & quidem tam abundanter dederit, ut dedisse diximus, verum etiam ea quæ non petiit. Sed & hæc, inquit, quæ non postulasti dedi tibi, diuitias scilicet & gloriam, ut nemo fuerit similis tui in Regibus cunctis retro diebus. Eodem plane modo tecum ager Deus; si enim tibi vesam sapientiam, veras inquam & solidas virtutes elegeris, & in eas oculos conieceris; dabit virtutem quam desideras, & in quam oculum coniecisti, dabit & honorem & æstimationem in quam oculum non coniecisti. Vtrumque inquam tibi dabit Deus. Sic quotidie ante oculos fieri videmus, ut qui tales sunt, tum coram Deo, tum coram hominibus in pretio & honore sint. Quia fixa promissio Dei est, eum qui se humiliat, exaltandum; & quo te magis humiliaris, & virtuti applicueris, eo exaltandum magis & maiori in pretio fore, & quo magis honorem fageris, eo magis fore ut illate insequatur, uti vmbra eum qui ipsam fugit; ambitiosos vero, & qui, instar Chamæleontis, aere pascuntur, quo repleantur & magni appareant, quo inagis honorem & æstimationem ambiunt, minus eam assecuturos: per quam enim rem se ascendere sperant, per eam deprimuntur, & per quam æstimari & in pretio esse cogitant, per eam despiciuntur. Ab omnibus quippe habentur superbi, inquieti, & Religionis totius perturbatores, vnde non restat, quam ut eadem ceu membra damnata ac putrida, ne alios contagio suo inficiant recisi eiciantur.

Itaque ut ad institutam materiam reuertar, dico, quemadmodum in Religione ab omni honoris desiderio & ambitione esse debemus remotissimi, ita & ab amicitiiis hinc priuatis, quæ eodem referuntur,

1 Cor. 12.

runtur, incundis, nimis quam procul distare debemus. vt scilicet nulli singillatim obstricti vel obligati simus, neq; locum hic habeat illud Apostoli, *Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, ego vero Cepha*. Ego inquam non sum huius vel illius superioris, sed mei, huic vni alligatus sum, huic adhaereo, nulli vero alteri in particulari. Nullis scilicet in Societate opus habemus patronis vel patronis, nullius captanda beneuolentia est, nulli adulandum: neq; enim competitores sumus, neque huc venimus vt aliud quid quaeremus, praeter vnicam salutem nostram. Esto bonus Religiosus, & de ea serio sollicitus esto ob quam ad Religionem venisti, & nulla prorsus re habebis opus, praeterquam vno Deo. Qui eiusmodi est, pacem is & quietem in Religione inuenit; alii vero illi nunquam eam inuenient, vt ipsemet testantur & sentiunt. Erubescere profecto Religiosus debet & probro sibi ducere, quod vt ambitiosus, patrociniorem emendicator, & voluntatum alienarum captator, & fortasse etiam cum saeda aliorum assentatione, habeatur, vt nimirum ab his suffulciatur, & sua in re eos patronos & aduatores habeat: hoc quippe magnam eius imperfectionem, & debilem infirmitatem arguit. Nam sicut domus, quae sustentaculis opus habet, parum firma est, ac ruina minatur; & arbor quae statumine aliquo fulcienda est, tenella, infirma, & parum radicata est: ita si tu fulcra & sustentamina aliqua quaerites, signum est in virtute, atque adeo in Religione adhu. tenellum te esse, nec firmas radices egisse. Cuius rei singillatim R. P. B. Generalis Scolasticus omnes admonet, ac sedulo vetat, ne quis eorum prouocantibus Patribus vt patronis cliens adhaereat, illorumque autoritate ac patrocinio nitatur: ipsos vero Patres antiquos ab eiusmodi patrociniis alteri praestandis sibi cauere iubet, ante omnia vero ne eorum quis gaudeat, quod alii ipsos in patronos assumant, sibi vt tutoribus ac propugnatoribus adhaereant,

suaque autoritate nitatur, quin etiam ne suam asseclis suis, quacumque in re opus habebunt, vltro opem offerant: cauere denique, ne quis inter eos sit, qui honori & autoritati sibi ducat, quod ad se alii opis causa confugiant, probro vero & dolori, quod id eorum nemo faciat, quasi hoc modo despici ab illis se ac vilipendi existimet, atque adeo eos forte idcirco vt nimis rigidos, graues & austeros culpet & sugillet. Sed tantum abest, vt potius in eo se vt vere Religiosos ostendant: hoc namque vere religio est, non vero alterum illud, sed potius quid mundum & saeculum maxime mirans. Si quis autem propterea de te conqueratur, ideo conqueretur, quia virtutis es sectator, & quod (vt bonum Religiosum decet) a conuersatione adeo mundana, & Religioni ipsi tam contraria es remotissimus. Det vero Deus, vt nulla alia vnquam, quam vna haec, de nobis audiatur expositio.

CAPVT XX.

De tertia vnionis & associationis specie, Religioni quam maxime inimica.

TERTIVM associationum & amicitiarum priuatarum genus prioribus multo etiam deterius est, & vnioni caritatiq; fraternae magis inimicum. Quando scilicet partiales & priuati aliquot inter se vniuntur & conspirant, ad ipsum Religionis institutum, & quae sancte legitimeque in eadem a maioribus statuta ac decreta sunt, immutandum. Huic rei egregie Bernardus verba illa Cantico- rum, *Filii matris meae pugnauerunt contra me*, accommodat; in quibus scilicet, sub nomine Ecclesiae, sponsa de iniuriis, quas sibi filii sui intulerunt, conqueritur. Non quod recorderetur, inquit, quanta quamque graua a Gentilibus, Iudaeis ac Tyrannis alias passa sit; sed profecto id expressus plangit, quod & sen-

Serm. 29. in
Cantic.
Cant. I. 5.